

Arrest

nr. 176 592 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Armeense origine te zijn. U verklaart verder afkomstig te zijn uit Artemivsk, in de regio Donbass, Oekraïne. U hebt een relatie met V. M. B. (...) (O.V.(...)), die op 23 september 2011 voor het eerst asiel vroeg in België. Zijn aanvraag werd op 14 november 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 22 februari 2013 werd zijn beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Uw partner zijn moeder, S.A. (...) (O.V.(...)), was al eerder in België. Zij verklaarde zich reeds op 17 maart 2005 vluchteling bij de Belgische autoriteiten. Haar asielaanvraag werd afgewezen. Gelijktijdig met haar zoon, verklaarde zij zich op 23 september 2011, opnieuw vluchteling. Ook deze aanvraag werd achtereenvolgens door het

Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een negatieve beslissing. Op 19 oktober 2015 beviel u van een zoon. Op 14 oktober 2015 diende u onderhavige asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

In het kader van onderhavige aanvraag verklaart u wat volgt.

U bent geboren in Bakoe, Azerbeidjan. Uw vader was er destijds gedetacheerd. Jullie keerden nadien terug naar Oekraïne. U woonde er in Artemivsk, in de Donbass-regio. Uw moeder leidde een liederlijk leven, wat tot de scheiding van uw ouders zou leiden. Bij uw moeder kwamen geregeld vreemde mannen op bezoek. Uw moeder raakte betrokken bij de duistere praktijken van haar kennissen. Met één van haar kennissen, een zekere D. (...), liep de situatie danig uit de hand. Hij maakte avances tegenover u en hij poogde u zelfs aan te randen. Op 8 november 2012 betrapte uw moeder D. (...) op heterdaad, toen hij u probeerde te verkrachten. Er ontstond een handgemeen tussen uw moeder en D. (...). Ze wilde hem slaan met een vaas, maar ze kreeg een fikse duw en daardoor viel ze met haar hoofd op een tafel. Uw moeder raakte dodelijk gewond en stierf ter plaatse. Omdat u wees werd, ontfermde een vriendin zich over u. Ze zei dat ze met haar familie naar het Verenigd Koninkrijk zou reizen en stelde u voor om haar te vergezellen. De familie zou u in België afzetten, waar u zou intrekken bij V. B. (...), die u het jaar voordien, in 2011, via internet had leren kennen. Pas op 14 oktober 2015, 5 dagen voor uw bevalling, diende u voor het eerst een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Voor deze aanvraag beroept u zich enerzijds op de gewelddadige dood van uw moeder, in 2012, en daarnaast op de huidige instabiele situatie in de regio Donbass, waar u, naar eigen zeggen, het laatst langdurig verbleef voor uw vlucht naar België.

Ter staving van onderhavige aanvraag legt u een schrijven voor, gericht aan de Oekraïense ambassade in België, waarin u verzoekt om u een Oekraïens paspoort uit te reiken.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op de gewelddadige dood van uw moeder in 2012, wat zou geleid hebben tot bedreigingen aan uw adres. In tweede orde verwijst u naar de actuele situatie in de regio Donbass, in het oosten van Oekraïne. Welnu, op basis van uw verklaringen moet besloten worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de gewelddadige dood van uw moeder als centraal asielmotief inroept. Welnu, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat dit incident verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie; u erkent immers dat de dood van uw moeder een ongeluk was (CGVS, p.5). U zou nadien nog per sms bedreigd zijn (CGVS, p.6), maar nergens blijkt uit uw verklaringen dat u persoonlijk gevisieerd zou zijn omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, hetzij uw nationaliteit, uw ras, uw religie, uw politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Bijgevolg dient het enige door u aangehaalde vervolgingsfeit sowieso als vreemd aan de Vluchtelingenconventie bestempeld te worden. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Welnu, het Commissariaat-generaal hecht geen geloof aan het hiervoor vermelde incident, dat de aanleiding zou geweest zijn voor uw vlucht.

Immers, daar waar u de gewelddadige dood van uw moeder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 5.) situeert op 17 oktober 2012, deed u dit tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal op 8 november 2012 (CGVS, gehoorverslag dd.21.01.2016, p.2). Bij confrontatie met deze op zijn minst opmerkelijke vaststelling, verklaart u achtereenvolgens dit vreemd te vinden, de tegenstrijdigheid toe te schrijven aan een vergissing, om te besluiten dat u het niet weet (CGVS, p.3). Welnu, aan de hand van dergelijke uitleg wordt de tegenstrijdigheid niet verschoond of opgeheven. Immers, aangezien u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als ten overstaan van het Commissariaat-generaal de dood van uw moeder als enige en directe aanleiding situeert voor uw problemen in uw herkomstland, mocht van u verwacht worden dat u consistent zou zijn in de chronologische situering van het incident, wat in casu niet het geval is. U geeft daarenboven geen plausibele uitleg voor de manifeste tegenstrijdigheid, waardoor de vaststelling dienaangaande gehandhaafd blijft en bijgevolg uw geloofwaardigheid over het betreffende asielmotief zwaar ondermijnd wordt. Hierdoor komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in art.48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U verwijst, in tweede orde, naar de actuele instabiele situatie in het oosten van Oekraïne, in casu de Donbassregio, waar u van beweert afkomstig te zijn.

Welnu, er moet geconcludeerd worden dat het Commissariaat-generaal voldoende en overtuigende redenen heeft om uw beweerde staatsburgerschap, in casu het Oekraïense, ernstig in twijfel te trekken.

Vooreerst moet benadrukt worden dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs aanvoerde ter staving van uw staatsburgerschap.

U beweert een Oekraïens staatsburger te zijn, maar in voorkomend geval is het weinig aannemelijk te noemen dat u hiervan niet het minste materieel bewijs kon naar voor brengen. Nochtans mocht dit redelijkerwijze van u verwacht worden. Immers, Oekraïne wordt, als voormalig lid van de Sovjet-Unie, gekenmerkt door de hoge mate waarin burgers gedocumenteerd zijn, in casu met geldige identiteitsbewijzen, dewelke hen toegang tot essentiële voorzieningen geven. Zo is het intern paspoort er het identiteitsdocument bij uitstek, aangezien het onder meer informatie bevat over de stad/plaats waar de burger officieel geregistreerd is. Dergelijke registratie is essentieel, aangezien burgers geregeld worden gecontroleerd op het kunnen voorleggen van een registratie (propiska), maar deze hen ook toegang geeft tot tal van sociale voorzieningen en rechten. Bij de geboorte (en zeker voor de val van de Sovjet-Unie), worden de ouders van de pasgeborene geacht om deze bij de autoriteiten kenbaar te maken, waarbij vervolgens een geboorteakte wordt uitgereikt. Oekraïense burgers die legaal naar het buitenland reizen dienen voorts in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort, dat eveneens bij de autoriteiten dient te worden aangevraagd. Welnu, in uw geval moet worden vastgesteld dat u geen enkel geldig identiteitsdocument overlegde en bovendien zijn uw verklaringen voor het niet bezitten van de hiervoor opgesomde documenten ook weinig overtuigend te noemen; integendeel, ze versterken het vermoeden dat u bewust geldige identiteitsdocumenten achterhoudt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.3) dat uw moeder uw persoonlijke documenten bijhield en deze zelfs verstoep had. Bij de bevraging van uw vlucht naar België legde u eveneens weinig geloofwaardige verklaringen af. Vanuit Oekraïne zou u, via Wit-Rusland, naar België gereisd zijn (CGVS 1, p.4). U zou vanuit Wit-Rusland naar België gereisd zijn in één en dezelfde personenwagen (CGVS 1, p.4). U weet hoegenaamd niets over de landen die u tijdens uw reis van Wit-Rusland naar België zou hebben aangedaan (CGVS 1, p.4). Evenmin weet u of u Polen doorkruiste, op het traject van Wit-Rusland naar België (CGVS 1, p.4). U hebt voorts geen enkele notie van de reisdocumenten die voor u tijdens voormelde reis zouden aangewend zijn (CGVS 1, p.4). Door uw begeleider/smokkelaar werd u totaal niets gezegd over wat u zou moeten doen of zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole (CGVS 1, p.4), wat ongeloofwaardig mag genoemd worden. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone, zeer persoonlijke en strikte controles plaats vinden. Uw verklaringen zijn bijgevolg weinig geloofwaardig te noemen. Op basis van deze vaststelling ontstaat bijgevolg wel degelijk een ernstig vermoeden dat u geldige identiteits- en/of reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus niet enkel uw werkelijk beschreven reisweg, het moment van uw aankomst in de Schengenzone, maar ook uw staatsburgerschap te verheimelijken.

In het verlengde van de hiervoor gedane vaststelling, moet opgemerkt worden dat het CGVS u ruimschoots de tijd bood om bij de Oekraïense ambassade een bewijs van uw staatsburgerschap van het betreffende land te verkrijgen en dit nadat uit uw verklaringen kon worden afgeleid dat u nooit problemen kende met de autoriteiten van het betreffende land. Na uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal op 21 januari 2016, werd u nogmaals voor een gehoor opgeroepen op 19 februari 2016. U kwam wegens ziekte echter niet opdagen voor dit gehoor. De voor uw dossier verantwoordelijke protection officer had een telefonisch onderhoud met uw advocaat en drukte deze laatste daarbij op het hart dat het uiterst belangrijk was dat u alsnog een document van de Oekraïense ambassade zou overleggen. U werd op 14 maart 2016 opnieuw uitgenodigd voor een gehoor, maar u overlegde geen document van de Oekraïense ambassade. U legde enkel een document over (zie groene map) waarmee u tracht aan te tonen dat u contact opnam met de Oekraïense ambassade, maar tot op heden legde u geen document van de Oekraïense ambassade over, waaruit duidelijk blijkt dat u daadwerkelijk een Oekraïens staatsburger bent. Het vermoeden dat u uw ware staatsburgerschap verheimelijkt, wordt bijgevolg nog verder versterkt.

Dit vermoeden blijkt eveneens uit uw Facebook-profiel, waaruit kan afgeleid worden dat u afkomstig bent van de Armeense stad Vanadzor. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Nog in dezelfde context, moet bovendien aangestipt worden dat zowel uw huidige partner als diens moeder, respectievelijk V. M. B. (...) (O.V.(...)) en S. A. (...) (O.V.(...)) de Belgische asielinstanties in het verleden reeds trachtten te misleiden, uiterekend aangaande hun reële staatsburgerschap. Deze vaststelling hypothekeert uw geloofwaardigheid eens te meer.

Welnu, op basis van de hiervoor gedane vaststellingen, moet worden geconcludeerd dat u met uw gedrag de Belgische asielinstanties geen zicht geeft op uw reële situatie, in casu aangaande uw staatsburgerschap.

U beweert afkomstig te zijn uit Artemivsk in de Donbass-regio in het oosten van Oekraïne.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie blijkt dat er in de Donbas-regio een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Welnu, weliswaar kan het CGVS aannemen dat u enige tijd in voormelde regio hebt verbleven (u kent de andere benaming van Artemivsk, Bakhmut; CGVS1, p.7, u kent namen van straten en pleinen; CGVS1, p.7, u herkende het gemeentehuis van Artemivsk; CGVS1, p.7, u kent Soledar, een naburig stadje dat bekend is om zijn zoutwinning; CGVS 1, p.8, u kent nationale TV-zenders; CGVS 2, p.4, u kent bekende zangers; CGVS 2, p.4, u kent het Huis van Cultuur; CGVS 2, p.5, u weet dat het Palace of Culture “mechanism” in de Artemastraat ligt; CGVS 2, p.8, u kent de post- en telefooncode van het land/de regio; CGVS 2, p.9), maar essentieel is de voormelde vaststelling dat u uw beweerde Oekraïens staatsburgerschap niet aannemelijk weet te maken. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van al het voorgaande dient dan ook besloten te worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Behalve een kopie van uw schrijven aan de Oekraïense ambassade, legde u geen andere documenten over, zodat de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag ongewijzigd blijft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat hierbij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij terecht in de bestreden beslissing opmerkt dat de dood van haar moeder en de vrees die zij koestert voor de moordenaar van haar moeder geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoekende partij geeft vervolgens aan dat zij hierop dan ook niet verder zal

ingaan in haar verzoekschrift en dat zij evenmin zal ingaan op de door verwerende partij ingeroepen twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de (omstandigheden van de) dood van haar moeder. Daar verzoekende partij derhalve geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van desbetreffende motivering, blijft deze onverminderd overeind.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij wel een beschermingsstatus dient te krijgen gelet op haar afkomst uit de Donbas-regio. Immers stelt verwerende partij desbetreffend terecht dat de Donbas-regio gekenmerkt wordt door willekeurig geweld. Verzoekende partij verwijst desbetreffend tevens naar *“the UNHCR International Protection Considerations related to developments in Ukraine – Update III”* (bijlage 10 van het verzoekschrift).

Waar verwerende partij haar Oekraïens staatsburgerschap in twijfel trekt nu zij er niet in slaagde identiteitsdocumenten bij te brengen, oppert verzoekende partij, verwijzend naar de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van het UNHCR d.d. 16 december 1998 (bijlage 6 van het verzoekschrift) en de procedureregids van het UNHCR (bijlage 7 van het verzoekschrift), dat het al dan niet bij hebben van identiteitsdocumenten geen doorslaggevend criterium mag zijn om aan een asielzoeker bescherming toe te kennen of te weigeren. Verzoekende partij legde geloofwaardige verklaringen af omtrent haar verblijf in Oekraïne. Ook verwerende partij erkent dat uit haar verklaringen blijkt dat zij enige tijd in de Donbas-regio verbleven heeft. Aan verzoekende partij dient dan ook het voordeel van de twijfel te worden toegekend. Verder wijst verzoekende partij nog op haar inspanningen teneinde van de Oekraïense ambassade een bewijs te krijgen van haar Oekraïense nationaliteit. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij de communicatie tussen haar advocaat en de Oekraïense ambassade en een attest van de Oekraïense ambassade van 24 mei 2016 (bijlagen 2-5). Verzoekende partij vraagt zich evenwel af of de Oekraïense ambassade het bewijs dat zij de Oekraïense nationaliteit heeft, zal kunnen leveren. Immers blijkt uit het *“Algemeen Ambtsbericht Moldavië, Oekraïne en Wit-Rusland”* (bijlage 9 van het verzoekschrift) dat de bevolkingsregistratie ook voor de separatistische opstanden in 2014 gebeurde op regionaal niveau. Gezien de lokale autoriteiten in de Donbas-regio *de facto* niet meer onder het gezag vallen van de Oekraïense autoriteiten, zal de Oekraïense ambassade zich moeten baseren op informatie verkregen van de centrale autoriteiten in Kiev. Doch, zo blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht, is deze informatie potentieel gebrekkig. Bovendien blijkt uit berichtgeving dat de *de facto*-autoriteiten in de Donbas-regio zijn overgegaan tot het uitvaardigen van eigen paspoorten aan inwoners van de regio (bijlage 8 van het verzoekschrift). Het is dan ook maar zeer de vraag of zij via de Oekraïense autoriteiten nog aan Oekraïense identiteitsdocumenten zal kunnen geraken.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat in deze redelijkerwijs enig begin van bewijs kan worden verwacht van het door verzoekende partij beweerde Oekraïens staatsburgerschap, daar Oekraïne, als voormalig lid van de Sovjet-Unie, gekenmerkt wordt door de hoge mate waarin burgers gedocumenteerd zijn, *in casu*, met geldige identiteitsbewijzen, dewelke hen toegang tot essentiële voorzieningen geven. Zo is het intern paspoort er het identiteitsdocument bij uitstek, aangezien het onder meer informatie bevat over de stad/plaats waar de burger officieel geregistreerd is. Dergelijke registratie is essentieel, aangezien burgers geregeld worden gecontroleerd op het kunnen voorleggen van een registratie (*propiska*), maar deze hen ook toegang geeft tot tal van sociale voorzieningen en rechten. Bij de geboorte (en zeker voor de val van de Sovjet-Unie), worden de ouders van de pasgeborene geacht om deze bij de autoriteiten kenbaar te maken, waarbij vervolgens een geboorteakte wordt uitgereikt. Oekraïense burgers die legaal naar het buitenland reizen dienen voorts in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort, dat eveneens bij de autoriteiten dient te worden aangevraagd. Echter wordt door verzoekende partij geen enkel geldig identiteitsdocument neergelegd waaruit haar Oekraïens staatsburgerschap blijkt. Evenmin gaf zij een overtuigende verklaring voor het niet bezitten van de hiervoor opgesomde documenten. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde zij desbetreffend dat haar moeder haar persoonlijke documenten bijhield en deze zelfs verstopt had (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 21/01/2016, p. 3). Gelet op het belang van identiteitsdocumenten in Oekraïne, is het evenwel weinig geloofwaardig dat verzoekende partij niet zelf in het bezit zou zijn geweest van haar documenten. Bovendien, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat deze documenten bijgehouden werden door haar moeder, kan er vanuit gegaan worden dat haar moeder deze documenten bewaard zou hebben bij hun thuis en dat verzoekende partij haar documenten zou hebben teruggevonden na het overlijden van haar moeder.

Daarnaast wijst de Raad erop dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij weinig geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde illegale vlucht naar België, waardoor het ernstig vermoeden ontstaat dat verzoekende partij geldige identiteitsdocumenten- en/of reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus niet enkel haar werkelijk beschreven reisweg, het moment van haar aankomst in de Schengenzone, maar ook haar staatsburgerschap te verheimelijken.

Voorts meent de Raad dat het gegeven dat verzoekende partij er tot op heden niet in slaagt bij de Oekraïense ambassade een bewijs van haar staatsburgerschap van het betreffende land te verkrijgen het vermoeden dat verzoekende partij haar ware staatsburgerschap verheimelijkt, verder versterkt. Uit de documenten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-5), blijkt louter dat verzoekende partij contact opnam met de Oekraïense ambassade, doch blijkt uit geen van deze documenten duidelijk dat zij daadwerkelijk een Oekraïens staatsburger is. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar informatie waaruit zou blijken dat de bevolkingsregistratie ook voor de separatistische opstanden in 2014 gebeurde op regionaal niveau en dat, gezien de lokale autoriteiten in de Donbas-regio *de facto* niet meer onder het gezag vallen van de Oekraïense autoriteiten, de Oekraïense ambassade zich zal moeten baseren op informatie verkregen van de centrale autoriteiten in Kiev die evenwel potentieel gebrekkig is, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in Oekraïne over een paspoort beschikte (administratief dossier, stuk 18, verklaring DVZ, vraag 24; administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 21/01/2016, p. 3). In de door verzoekende partij aangebrachte informatie wordt uitdrukkelijk gesteld dat de uitgifte van identiteits- en reisdocumenten gebeurt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken een registratie voert van alle uitgegeven paspoorten en tevens een registratie voert van alle Oekraïense staatsburgers en dat men zich voor kwesties betreffende staatsburgerschap dient te wenden tot dit ministerie. Indien verzoekende partij inderdaad het Oekraïens staatsburgerschap heeft, kan er dan ook redelijkerwijze van uit worden gegaan dat de Oekraïense ambassade haar Oekraïens staatsburgerschap kan bevestigen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde Oekraïens staatsburgerschap, blijkt bovendien verder uit de informatie op haar Facebook-profiel. Immers wordt op het Facebook-profiel van verzoekende partij aangegeven dat zij afkomstig is van de Armeense stad Vanadzor (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 2), dit terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geboren te zijn in Baku (Azerbeidzjan), na een paar maanden na haar geboorte naar Oekraïne te zijn teruggekeerd en daar steeds op hetzelfde adres te hebben verbleven tot haar vertrek naar België in oktober 2012 (administratief dossier, stuk 18, verklaring DVZ, vraag 10). Van een verblijf in Armenië maakt zij geen enkel gewag.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat uit het gegeven dat verzoekende partij enige kennis heeft over de Donbas-regio weliswaar blijkt dat zij mogelijks enige tijd in de Donbas-regio verbleven heeft, doch volstaat dit niet om het door haar beweerde Oekraïens staatsburgerschap aannemelijk te maken. De Raad benadrukt dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij niet de waarheid vertelt over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België, dit in weerwil van de verplichting tot medewerking die op haar rust. Verzoekende partij maakt dan ook door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.2.5.1. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij behoort tot de Armeense minderheid in Oekraïne. Uit voormeld Algemeen Ambtsbericht (bijlage 9 van het verzoekschrift) blijkt dat veel leden van deze minderheid staatloos zijn. Het gegeven dat zij het Oekraïens staatsburgerschap niet heeft, neemt niet weg dat Oekraïne beschouwd moet worden als het land waar zij haar gewone verblijfplaats heeft. Verzoekende partij bemerkt nog dat verwerende partij niet aantoonde welke andere nationaliteit zij dan zou kunnen hebben. Ook geeft zij aan dat haar advocaat nog de ambassades van Armenië (waarvan zij etnisch afkomstig is) en Azerbeidzjan (waar zij geboren is) zal contacteren met de vraag of zij de nationaliteit van een van deze landen heeft. Indien dit niet het geval is, dient zij te worden beschouwd als staatloze met de Donbas-regio in Oekraïne als gewone verblijfplaats en dient haar de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Zij verwijst in dit verband nog naar de *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine – Update III”* van september 2015 (bijlage 10 van het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij herhaaldelijk heeft aangegeven dat zij wel degelijk de Oekraïense nationaliteit heeft en dat zij Oekraïense identiteitsdocumenten had (administratief dossier, stuk 18, verklaring DVZ, vragen 6 en 13; administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 21/01/2016, p. 3; zie ook correspondentie met Oekraïense ambassade (administratief dossier, stuk 16, documenten; bijlage 2 van het verzoekschrift)). Haar *post-factum* argument dat zij mogelijk staatloos is, kan dan ook geenszins overtuigen.

Wat betreft nog haar opmerking dat verwerende partij niet aantoonde welke andere nationaliteit zij dan zou kunnen hebben, benadrukt de Raad dat het niet tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-

generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen en evenmin om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoekende partij haar beweerde Oekraïense staatsburgerschap op geen enkele wijze adstrueert en evenmin een overtuigende uitleg aanbrengt voor het niet kunnen voorleggen van een sluitend bewijs inzake haar staatsburgerschap.

2.2.6. De Raad wijst verzoekende partij er verder op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekende partij niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zou lopen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT